

A woman with blonde hair, seen from behind, is walking away on a path covered in fallen leaves in a misty forest. She is wearing a bright yellow raincoat, a dark patterned skirt, and yellow rain boots. The forest is filled with tall, thin trees and a soft, hazy atmosphere. Large, black, brush-stroke style text is overlaid on the image. The word 'BLUE' is at the top, 'EL CAMPAMENT' is in a yellow box in the middle, and 'JEANS' is at the bottom.

BLUE

EL CAMPAMENT

JEANS

BLUE JEANS
EL CAMPAMENT

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: EL CAMPAMENTO
PRIMERA EDICIÓ: ABRIL DEL 2021
© FRANCISCO DE PAULA FERNÁNDEZ, 2021
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2021
© EDITORIAL PLANETA, S.A.
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2757-9
DIPÒSIT LEGAL: B. 4. 108-2021
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

SAÚL

Divendres, 19 de juliol de 2019. Vuitè dia al campament

—On són en Martín i la Gemma?

Ningú no respon la pregunta d'en Saúl. A vegades pensa que és invisible, tot i fer gairebé metre noranta.

—M'heu sentit?

—Sí, pesat. T'hem sentit perfectament —contesta la Natalia, després de deixar anar un esbufec. No suporta aquest noi des del primer moment—. Deuen rondar per aquí fora, darrere d'algun arbust, desfogant el seu amor apassionadament.

—Que estan enrotllats?

—Ostres, Saúl —diu la noia, sorpresa—. Fa una setmana que som aquí i encara no te n'has assabentat? En quin món vius?

—De moment, en el mateix que tu.

Tot i que a vegades desitjaria tornar a casa, als seus entrenaments, i allunyar-se d'algunes d'aquelles persones

tan prepotents i egocèntriques. Quan va rebre aquella invitació l'hauria hagut de cremar i llençar les cendres a les escombraries. Però necessitava aquest descans.

—Vaig veure que aquests dos estaven junts al cap de deu minuts de ser aquí —comenta un noi amb ulleres, assegut en una butaca vermella, sense apartar la vista de les pàgines d'un llibre força gruixut.

—No és pas un secret d'Estat, Luis. Crec que tots ens vam adonar des de bon principi que en Martín i la Gemma són parella.

—Aquest no ho sabia.

—Perquè passo de ficar-me en la vida de l'altra gent —replica en Saúl, molest, mentre obre la nevera i agafa una ampolla d'aigua que porta el seu nom.

—Un bon líder no pot ignorar el que passa al seu voltant.

—No m'agrada la premsa rosa. No soc aquí per jutjar els altres ni per ficar-me en el que fan.

—Doncs per què hi ets aquí, rei?

La pregunta que li fa la Natalia ja se l'ha fet moltes vegades ell mateix. Per diners? Per viure l'experiència? Per aprendre? No, és molt més complicat que això. Aïllar-se en un lloc com aquell era una idea fantàstica. Sense mòbils, sense ordinadors. Sense xarxes socials ni contacte amb l'exterior durant tres setmanes. El que no s'imaginava era que hauria de compartir aquell espai amb uns quants imbècils que no suporta. Entre ells, la Natalia i en Luis.

—Me'n vaig a córrer. Tornaré a l'hora de sopar —diu el jove atleta, que no té ganes de respondre la pregunta que li ha fet la noia.

Ni la Natalia ni en Luis li diuen res més. Ni tan sols el miren quan se'n va. En Saúl tampoc insisteix. Aquells dos

no són amics seus, ni ho seran en el futur. Ells per una banda i ell per una altra.

El noi deixa enrere l'anomenada casa principal, on hi ha la sala d'estar, la taula on comparteixen els àpats i la cuina americana, amb tota mena de comoditats. És on acostumen a reunir-se i a fer vida de grup. Corre pel camí dels bungalous a bon ritme. Fa calor, deuen estar a més de trenta graus. No s'esperava unes temperatures tan altes en plena muntanya, però des que van arribar, molts dies han sigut així. En canvi, a les nits refresca bastant.

—On és aquest campament que dius?

—Als Pirineus. Al mig del no-res.

—Ostres, que lluny. I dius que no podrem parlar durant tres setmanes?

—Exacte. No ens deixaran tenir engegats els mòbils ni cap dispositiu electrònic. És una condició que ens han posat per anar-hi.

La seva nòvia no ho entenia i no li semblava bé, però no va tenir cap més remei que acceptar-ho. Ell ja havia pres la decisió. En aquell lloc desconnectaria i tindria temps de pensar i aclarir-se les idees.

En Saúl afluixa el ritme quan arriba al camp de tir amb arc. Alça la vista i veu l'Eva, que apunta a la diana que hi ha just al mig. Dispara i la fletxa es clava en una de les anelles vermelles, molt a prop de la groga.

—Bon tret! —exclama el jove, que s'acosta corrent fins on és la noia.

—Gràcies, no ha estat gens malament, però hauria pogut ser molt millor.

—Has quedat molt a prop del centre.

—No em serveix. Tu ets esportista. Ja saps que un no es pot conformar amb quedar-se a prop de l'objectiu. S'ha de ser precís i exigent amb un mateix.

Té raó. Ell no és precisament una persona conformista. Per això és el millor atleta de la seva generació. Ningú no havia aconseguit saltar tant amunt el llistó amb els seus vint-i-dos anys.

—Vols provar-ho? —pregunta l'Eva, oferint-li l'arc—. És per a noies, no et pesarà gaire.

—No, gràcies. No vull ser-li infidel a la meva perxa.

L'Eva somriu i assenteix amb el cap. Deixa l'arc a terra i estira els braços endavant, amb els dits entrelaçats. En Saúl l'observa amb atenció abans de reprendre la marxa. És una noia morena, amb els cabells llargs fins a sota les espatlles i molt llisos. Té els ulls grossos i blaus, la pell molt blanca, i deu rondar el metre setanta. Dels nou companys, és la que li cau més bé. Fins i tot l'atreu. De fet, si no tingués nòvia, potser intentaria alguna cosa. Però no li vol ser infidel a la Sara. Això no ho faria mai.

—Com ho portes això? Ja fa una setmana que estem aquí ficats. No t'angoixa una mica?

—A vegades —contesta en Saúl, que també es posa a fer estiraments quan veu que la conversa es pot allargar—. Estic acostumat a la meva rutina, i canviar-la m'està costant una mica.

—Només és això?

—Bé, l'adaptació tampoc ha sigut tan ràpida com m'imaginava.

—Tranquil. Pots dir ben clar que els altres són uns imbècils. Mentre no m'hi incloguis a mi.

La forta riallada de l'Eva sorprèn en Saúl. És la primera vegada que la veu rient d'aquesta manera. La considera

una noia força seriosa, tot i que li agrada la seva manera de somriure, amb els ulls molt oberts i el nas arrugat.

—No t'hi incloc. Sobre la resta, m'estimo més no pronunciar-me.

—Hi ha de tot. La Lucía sembla maca, i en Jorge també —reconeix la noia, somrient—. A tu et tolero bastant, no pateixis.

—Caram, gràcies. Ets molt amable.

—De res, home. Tot i que des del primer dia tinc la sensació que amagues alguna cosa.

—Que amago alguna cosa? Què vols dir?

L'actriu es queda pensativa uns segons i després flexiona el cos per tocar-se la punta de les vambes amb les mans. En Saúl, inquiet, s'empassa saliva i espera una resposta.

—He observat que a vegades et quedes mirant a l'infinit, com si donessis voltes a alguna cosa que et preocupa —continua dient l'Eva—. T'hi he enxampat uns quants cops així, aquesta setmana.

—Pot ser. Però no tinc cap motiu concret per quedar així pensatiu.

—Segur? No m'enganyis, que de seguida m'adono de qui no diu la veritat!

En Saúl no sap què respondre. Està desconcertat. De fet, la noia té raó. Però fins on pot explicar-l'hi?

—En realitat, és un tema complicat del qual vull intentar oblidar-me aquí al campament.

—No cal que m'expliquis res. Respecto la teva intimitat —diu l'Eva, redreçant el cos—. Tots tenim una vida fora d'aquí. No tot és tan bonic com ho pintem. Ser una persona influent, estimada o referencial no significa que no cometem errors o no tinguem atacs de consciència. Encara que procurem que els que ens segueixen no ho percebin. Per a ells, som perfectes.

En aquell moment, un helicòpter groc apareix al cel, per sobre els seus caps. El segueixen una estona amb la mirada fins que desapareix del camp de visió.

—Què és això? Què hi fa aquí?

—No ho sé. Deu ser de vigilància, o d'algun equip de rescat —contesta l'Eva, també una mica confosa—. Potser busquen algun excursionista perdut a la muntanya.

—Pot ser, però és estrany. No n'havia vist cap fins ara.

—Segur que hi ha una explicació lògica. Com per a tot. Bé, jo me'n vaig. Ens veiem per sopar. I no t'atabalis gaire!

La noia s'ajup per agafar de terra l'arc i les fletxes que no ha fet servir. Sense dir res més, s'acosta a la diana que hi ha al mig del camp. Treu la fletxa de l'anella vermella i es gira per acomiadar-se d'en Saúl alçant la mà, somrient.

L'atleta nota una inesperada ràfega de vent que li colpeja la cara. De sobte li ve una esgarripança, se li ha ficat el fred al cos. Observa l'Eva mentre s'allunya i els seus records tornen a aquell instant. A la fatídica nit del 16 de febrer d'aquell mateix any, quan tot va canviar.

—Diré que he sigut jo.

—Què? No ho pots fer això!

—I tant que puc.

—No ho permetré.

—Para de dir tonteries! Tens una carrera i un gran futur per davant, Saúl. Hem treballat molt perquè ara se'n vagi tot a la merda —li recorda l'entrenador, nerviós.

—Però el culpable soc jo.

—Tu no has fet res. Ni ella ni tu. Entesos?

La Sara mira fixament l'home que els està parlant. Assenteix amb el cap i acaricia els cabells d'en Saúl mentre li xiuxiueja a l'orella.

—Té raó, amor meu. Si diem que has sigut tu, engegaràs a rodar la teva carrera. La premsa no et deixarà en pau i les xarxes socials s'ompliran de comentaris de tota mena. És molt fort el que ha passat, però aquesta és la millor solució.

—No és la millor solució.

—Sí que ho és, i s'ha acabat —insisteix l'entrenador, amb fermesa.

El jove continua negant amb el cap. No es pot creure que allò li estigui passant de debò. Fa unes hores era un noi feliç. Amb èxit. La sensació del moment. Només han passat sis dies des que va batre la seva marca personal en aquell míting televisat. Mai no havia saltat el llistó col·locat a aquella altura. Rècord nacional! Els mitjans de comunicació l'entrevistaven contínuament i els seus seguidors de Twitter i Instagram es van multiplicar per deu. Havia nascut una estrella.

I de sobte, aquell home mort. Li havia clavat tants cops al cap que amb prou feines se li distingien els trets. Havia d'assumir-ne les conseqüències.

Fa un petó a la Sara i després dona un copet a l'espatlla de l'entrenador. El commou que s'hagi volgut sacrificar per ell, però no pensa consentir-ho.

—No. Confessaré a la policia. L'he matat i he de pagar pels meus actes.